

Олександр Головка
(Київ)

ІГОР СКОЧИЛЯС
(1967, 5 квітня – 2020, 20 грудня)

Я не належав до кола друзів, приятелів чи добрих знайомих Ігоря Ярославича Скочиляса. Різниця у віці і місці проживання стояла на заваді у наших комунікаціях. Під час наукових заходів у Львові, Києві та інших містах (останній раз ми бачилися у Перемишлі в грудні 2018 р. на міжнародній конференції «Русь і Польща в X – XIV ст.») особисте спілкування у нас нечасто переростало у якісь довгі розмови.

Проте в нашому існуванні є (не можу змусити себе писати – були) речі, що нас об'єднували. Це Історія і коло колег по історичному цеху, з якими ми перебували у творчій взаємодії. Констатація щодо спільного кола колег, слід зазначити, не суперечить першому реченню цього тексту. Ігор був вихованцем і невід'ємною складовою частиною Львівської історичної школи, яка в найважливіші періоди існування зберігала на достатньо пристойному рівні свої позиції. Він мав щастя мати блискучого керівника – унікального, незабутнього вченого-інтелектуала Ярослава Романовича Дашкевича, з яким я чверть століття підтримував ділові і одночасно дружні стосунки. Саме в кабінеті у Метра, на другому поверсі легендарного будинку на вул. Винниченка, 24 у Львові, мені доводилося зустрічати й Ігоря.

Упродовж чотирьох десятиліть я постійно спілкуюся з багатьма львівськими дослідниками минулого, одним із лідерів яких в новому ХХІ столітті, без сумніву, був Ігор Скочиляс. Щодо Історії, то особливу любов у нас викликало далеке і загадкове середньовіччя, попри різні конкретні сфери наших наукових інтересів.

Справжні історики-професіонали зрідка швидко захищають докторські дисертації. Занадто складним є пошук і збирання наукової інформації, вкрай важким і марудним процес оформлення результатів осмислення цієї інформації. Особливо складним є подібна праця, якщо вона пов'язана із далеким минулим, яке відокремлено від нашого часу багатьма століттями потрясінь, негараздів. В сорок чотири роки Ігорем Ярославичем була написана робота на вкрай складну, нетрадиційну тему з історії церкви в Західній Україні XII – XVIII ст. (варто згадати десятиліття в XX столітті, коли замість церковної тематики існувала пропагандистсько-агресивна дисципліна – науковий атеїзм, щоб зрозуміти новаторський підхід наукового пошуку молодого вченого). Результат дослідження Ігоря Скочилися вразив фахівців із середньовічної історії, в першу чергу обсягом монографії (800 сторінок), яка була підготовлена здобувачем докторського ступеня. Але мене ще більше здивувала фраза-обіцянка, яку висловив Ігор, даруючи мені цю книгу: «Перепрошую, пане Олександр, це тільки перша третина праці, яку я зробив. Сподіваюсь невдовзі подарувати Вам продовження». До речі, дарувати книги, як мені здається, було одним із улюблених захоплень історика, він це робив з великим піднесенням і своєю незмінною дивовижною посмішкою. На яку б конференцію, симпозіум чи якийсь інший захід Ігор не приїжджав, він завжди привозив і дарував колегам багато книжок...

На превеликий жаль, доля багатьом людям дає вкрай мало часу для фізичного існування. В житті Ігоря Ярославича ситуацію не врятував його рідкісний дар максимально ефективно цей час використовувати, про що свідчить велика кількість книг і статей вченого, постійні лекції, консультації і бесіди зі студентами Українського католицького університету, де історик пропрацював два десятиліття, численні доповіді, зустрічі, обговорення важливих тем із науковцями як в Україні, так і за її межами.

В цьому тексті я ухилявся писати звиклі, але традиційні речі про Людину, якої, на велику жаль, вже немає. Я знаю одне, що дуже скоро буду відчувати стан певного духовного провалля від втрати Людини, до якої ніколи вже не зможу звернутися. Спочивай з миром...

Отримано: 02.05.2021